

BRUD PÅ KRIGSSTIEN

Mine damer, I er Kristi brud... og Kristi brud er en krigsførende brud.

Den sværeste person at forsvare og kæmpe for er som regel... én selv. Men det er nødvendigt. Der er brug for dit sande jeg. Du må være til stede og engageret, hvis du vil elske godt og kæmpe for andre mennesker. Uden dig vil meget gå tabt. Du må gå ind i kampen og stå fast. Vi er i krig. Der er brug for dig.

Mænd er skabt i Gud krigerens billede. Mænd er krigere. Men kvinder må også kæmpe. Det er mægtigt og godt, når en mand kæmper for en kvinde og træder ind for at skærme hende mod hendes fjender. Mange gange har en kvinde bare ikke nogen mand i sit liv, der kan kæmpe for hende. Og selv om hun har, så vil Gud også have

kvindens ånd til at rejse sig i hans styrke. En dag skal vi være dronninger og regere sammen med Jesus (Åb 21). Vi er nødt til at vokse i forståelse og anvendelse af åndelig krigsførelse, ikke bare for at kunne forsvare os mod angreb, men også fordi det er en af de bedste metoder til at vokse i Kristus. Han bruger den åndelige krigsførelse i vores liv til at styrke vores tro, drage os nærmere ind til sig, træne os til vores opgaver, opmuntre os til at udføre dem og forberede os til vores fremtid ved hans side.

Det er *ikke* fordi, vi er blevet forladt. Kristus har ikke forladt os.

Det er *ikke* fordi, vi er alene. Han vil aldrig lade os alene eller svigte os.

Det er *ikke* engang fordi, det afhænger af os. Kampen er Herrens.

Jesus frelste os, før vi overhovedet blev født. Han kæmpede for os, før vi overhovedet vidste, at vi havde brug for ham. Han kom, han døde, og han opstod *for os*. Han fik givet al magten i himlen og på jorden *for vores skyld* (Ef 1,22). Han har allerede vundet den afgørende kamp mod vores Fjende, *men vi må anvende sejren*. Kristendommen er ikke en passiv religion. Det er en invasion af et kongerige. Vi, der står på Herrens side, må stadfæste hans sejr. Vi må lære at håndhæve den. Kvinder må udvikle sig som krigere, for vi er også skabt til at regere. „De skal herske,“ sagde Gud om både Adam og Eva (1 Mos 1,26). En dag skal vi herske på ny (Matt 25,21; Åb 22,5). Gud lader den åndelige krig rase og bruger den til vores bedste i vores liv. Det er på den måde, vi lærer at udøve vores gudgivne, åndelige autoritet som kvinder.

Det tredje kapitel i Dommerbogen indeholder et fascinerende skriftsted. Forfatteren taler om, hvor hårdt det har været at indtage Det forjættede Land, og forklarer, at Gud, hærskarers Herre, ikke med det samme jog alle de andre folkeslag bort ved at give dem i Josvas hånd (Dom 2,23). Nej, Herren lod nogle folkeslag tilbage for at sætte de israelitter på prøve, som ikke havde deltaget i krig, og for at „oplære israelitternes kommende slægter til krig, som de jo ikke tid-

Det feminine hjerte

lan følte han
lene i huset.
år havde dre-
fra hinanden

1 og befalede
første gange
vn befaler jeg
oen“, som Pe-
å adlyder an-

rligt at kunne
unklager, som
:d til mig lige
å, at vi elsker
yrdes kærlig-

sførende brud.
som regel... én
:g. Du må være
npe for andre
d i kampen og

r krigere. Men
en mand kæm-
te mod hendes
mand i sit liv.
Gud også have

ligere havde oplevet“ (3,2). Meget af det, som Gud gør i dit liv, er ikke bare noget, du skal acceptere, men noget, der skal få dig til at gribe til våben! Gud vil gerne lære dig, hvordan du skal bruge dine våben og forsvare dig og kæmpe.

„En dag skal De være dronning, og De må åbne Deres øjne.“

WILLIAM WALLACE TIL PRINSESSEN I *Braveheart*

Kvinder er ikke skabt som hjælpeløse væsner. Gud har givet os en hellig ildhu og styrke, som vi skal bruge til andre menneskers bedste. Kapitel 4 og 5 i Dommerbogen fortæller historien om Debora, en profetinde der blev Israels leder. Gennem hende befalede Gud israelitterne at drage i kamp mod Sisera og kana'anæernes hær. Anføreren for den israelitiske hær, en mand ved navn Barak, ville kun drage i krig, hvis Debora fulgte med hæren. Han vovede ikke at gå alene, og derfor fulgte Debora med ham. „Jeg går med dig, men så får du ikke selv æren for din færd, for så giver Herren Sisera i hænderne på en kvinde“ (Dom 4,9).

Slaget beskrives ganske kort. Israelitterne sejrede, anført af Debora. Deres fjende, Sisera, flygtede til fods og kom til et telt, hvor Jael, som var „velsignet blandt kvinder i telte“ (5,24), boede. Mens Israels fjende sov i hendes telt, tog Jael en teltpløk og hamrede den ned i hans tinding, så han døde. Se, det kalder jeg en krigerisk kvinde. Derpå anførte Debora folket i en sejrssang:

Sådan går alle dine fjender til grunde, Herre:

Men de, der elsker ham, bliver, som når solen står op i sin vælde.

(Dom 5,31)

KRIGERPRINSESSER

Hvordan ser en krigerprinsesse ud? Tænk på Jeanne d'Arc. Eller tænk på Moder Teresa, Ester, Maria af Betania, Arven, Eowyn, Debora eller Jesu mor, Maria. De var alle vise, snedige, stærke, vidunderlige, modige, sejrrige og meget *tilstedeværende* kvinder.

Jeg er lige kommet tilbage fra en kvindelejr, hvor Gud virkelig besøgte sine kvinder. Det var utrolig smukt. Min veninde Susie var med, og hun fortalte mig efterfølgende, hvordan Jesus var kommet til hende og to af hendes værelseskammerater på én gang og havde lært dem at sætte sig til modværge, når Fjenden angreb.

Den aften gik undervisningen ud på „at læge såret“, og bagefter blev kvinderne sendt ind til en timelang stille stund for at lytte til Gud. De bad Gud om at afsløre de løgne, de havde levet med, de falske påstande, de havde godtaget, og de løfter, det havde fået dem til at aflægge til sig selv. Vi havde nedbedt Guds nåde og mod over dem, for at de kunne afvise løgnene, hvor overbevisende de end forekom dem, og indbyde Gud til at helbrede sårene i deres indre og fylde dem med sin sandhed. Kvinderne sad og skrev og bad og græd, mens de søgte Gud og inviterede ham ind i deres inderste for at skabe klarhed og helbrede.

Susie gik tilbage til sit værelse for at skrive sine tanker ned, og det samme gjorde to af hendes værelseskammerater. Det gik op for hende, at den værste løgn, Fjenden havde fået hende til at tro på og leve med, var: „Sig ikke noget. Sig ikke noget. Sig ikke noget.“ Samtidig sad den ene værelseskammerat og noterede den løgn, *hun* havde levet med: „Du har intet at tilbyde. Tilbyd ikke noget. Tilbyd ikke noget. Tilbyd ikke noget.“ Den anden værelseskammerat sad også og rugede over den løgn, hun altid havde troet på og levet med: „Ingen vil ofre sig for dig. Du er alt for besværlig. Bed ikke om noget. Bed ikke om noget. Bed ikke om noget.“

Det feminine hjerte

Pludselig fik „Bed ikke om noget“ et alvorligt astmaanfald, og „Bed ikke om noget“ lider slet ikke af astma og har aldrig gjort det. Susies børn derimod er hårdt plaget af astma og har mange gange været indlagt akut. Derfor var Susie straks klar over, hvad der var galt. Men de var jo alle midt i en stille stund og skulle egentlig slet ikke tale sammen. Inde i hendes hoved skreg hendes løgn: „Sig ikke noget!“ Til sidst vovede hun alligevel at spørge den hostende og gispende kvinde: „Er du okay?“ Kvinden, der kæmpede for bare at trække vejret, påstod, at hun havde det fint, for hun blev ved med at høre: „Bed ikke om noget. Bed ikke om noget. Bed ikke om noget.“

Imens sad „Tilbyd ikke noget“ og kunne se og mærke, at hendes værelseskammerat havde alvorlige problemer. Men hun var som lammet, for hun mente ikke, hun havde noget at tilbyde. „Tilbyd ikke noget. Tilbyd *ikke* noget. Tilbyd IKKE noget.“ Der sad de tre så i nogle livstruende minutter. „Sig ikke noget,“ „Tilbyd ikke noget“ og „Bed ikke om noget.“ Det var en dødens trekant. Susie kunne se, at hendes værelseskammerat var ved at blive blå i hovedet. Hun gispede efter vejret og havde store problemer. Så greb Susie fat i „Tilbyd ikke noget“ og sagde: „Jeg har brug for din hjælp!“ De satte sig begge hen til „Bed ikke om noget“ og begyndte at bede Gud om at gribe ind. Susie bad højt og befalede i Jesu navn astmaangrebet at slippe hendes værelseskammerat. „Tilbyd ikke noget“ styrkede Susies bøn med sin egen, og straks blev „Bed ikke om noget“ sat fri og kunne igen trække vejret normalt. Hun var frelst. Hun var reddet. Det havde ikke været et almindeligt astmaanfald, men et åndeligt angreb.

De tre kvinder så undrende på hinanden og betroede hinanden deres livsløgne. Til deres forbløffelse gik det op for dem, at Gud var kommet til dem og med én dramatisk indgriben havde afsløret og gjort op med deres løgne. „Sig ikke noget“ blev nødt til at tale. „Tilbyd ikke noget“ var nødt til at tilbyde. „Bed ikke om noget“ havde haft hårdt brug for hjælp og havde fået den. De begyndte alle tre at juble, ja, fnise overstadigt og le, til de fik ondt, over dette herlige bevis på

Jesu vilde kærlighed. Han havde med et slag forvandlet teori til praksis. Han havde vist dem, hvor ødelæggende deres løgne var, og kaldet dem til sandhed og til liv.

Kvindelige krigere er stærke, ja, og de er også omsorgsfulde. De er fulde af nåde. De er sårbare. Nådige og øm sårbarhed er faktisk kun noget, man møder i en utrolig stærk kvinde, der er grundfæstet i Jesus Kristus – en kvinde, der ved, *hvis* hun er, og derfor også ved, *hvem* hun er. Vi tilbyder vores kærlighed i visdom, lever i friheden under Guds kærlighed, indbyder andre til at hvile, bedårer mennesker i vores liv nærmere til Gud og gengælder Guds kærlighed med tilbedelse. Det er de våben, vi som kvinder har at drage i krig med. Samtidig må vi *dagligt* iføre os Guds fulde rustning og stå urokkeligt fast mod mørkets magter.

Satan er besejret. Denne verdens fyrste er jaget ud (Joh 12,30-32). Magterne og myndighederne er afvæbnet (Kol 2,15). Men dømnernes verden er fuld af løgne, had og mord. Satan og de faldne engle, der nu er dæmoner, er besejrede, men de er endnu ikke lænkede. „Jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge“ (1 Pet 5,8). Han angriber, sårer, lemlæster, stjæler, dræber og ødelægger overalt, hvor han kan komme til det. Af al sin magt søger han at skade dem, der bærer Guds billede, og det vil sige dig og mig – dem, Gud elsker. Satan er en ondsindet og hensynsløs bølge, og en bølge viger kun, når én, der er stærkere end han, sætter sig op imod ham og afslører og afviser ham. Det er din opgave, „for han, som er i jer, er større end han, som er i verden“ (1 Joh 4,4).

I øvrigt, vær stærke i Herren og i hans mægtige styrke. Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Thi for os står kampen ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I kan stå imod på den onde dag, overvinde alt og bestå. (Ef 6,10-13)

Det feminine hjerte